

LIBRIS

We know
books

ALEC BLENCHÉ

AVENTURI
ÎN ȚARA
EMOȚIILOR

ILUSTRAȚII DE
DOINA ZAVADSCHI

UNIVERS

2022

LBRIS

We know
books

CUPRINS

TRISTEȚEA P. 11

FRICA P. 27

FURIA P. 41

TRISTEȚEA

O vreme nu îndrăzni să deschidă ochii. Avea emoții. Că doar este normal să ai emoții când călătorești pentru prima dată în Țara Emoțiilor. Apoi, amintindu-și de domnul Curaj, își strânse pumnii cu putere și spuse în șoaptă: „Curaj“. Pe urmă deschise timidă un singur ochi. Privi în jur ca un pirat și după câteva clipe, încrezătoare, îl deschise și pe celălalt. Și, ce să vezi, se afla pe o băncuță de lemn. Undeva în fundal se auzea un pârâu curgând ușor, iar de jur-împrejur se întindea o grădină plină de flori cățărătoare ale căror tulpini se ridicau și se amestecau ca niște șerpi colorați unele peste altele. Copaci uriași străjuiau împrejurimile, iar coroanele lor bogate acopereau cerul ca niște aripi verzi mișcătoare, făcând-o să se simtă în siguranță. O privi pe Lily mirată. Oare unde ajunsese?

De nicăieri, apăru în fața ei o femeie înaltă, îmbrăcată într-o rochie roz cu irizații argintii. Emma făcu ochii mari: arăta ca o zână. Avea un păr negru și lung care-i curgea domol pe umeri, iar chipul său era blând și luminos.

— Bună, Emma, mă bucur că în sfârșit ai acceptat să ne întâlnim, spuse aceasta zâmbindu-i prietenește.

— Bună ziua, răspunse Emma uimită.

— Eu sunt Tristețea, îmi pare bine să te cunosc.

— Tristețea? întrebă Emma, sărind ca arsă de pe băncuță.

— Da, de ce ești atât de surprinsă?

— Păi, mă așteptam... la altceva, se fâstâci ea.

— Înțeleg. Mi se întâmplă des. Și la ce te așteptai, mai exact?

revii cât mai repede. Ai putea, de exemplu, să faci respirația bondarului. O cunoști?

– Nu, răspuse Emma curioasă.

– Ah, păi este foarte folositoare și amuzantă. Faci în felul următor: prima dată tragi aer tare, tare, tare în piept, apoi îți pui degetele în urechi, după care expiri puternic, bâzâind ca un bondar. Faci așa de câteva ori și deja te vei simți mai bine.

Emma făcu ce o îndemnase Tristețea, distrându-se foarte tare.

– Poți, de asemenea, să te așezi confortabil și să te gândești la un loc sau un moment de care te leagă o amintire plăcută.

Emma închise ochii și își aminti de cele câteva zile petrecute cu părinții ei la Veseud, un sătuc în munții Transilvaniei. Fusese foarte fericită acolo, iar amintindu-și asta se simți și mai bine.

– Poți să încerci orice activitate care te face să te simți mai bine. Sau poate că ai nevoie doar de o îmbrățișare, ori să spui cuiva ce simți.

Emma privi de jur împrejur. Era total bulversată de ce se întâmpla. Se așteptase ca Tristețea să fie o ființă mică și supărată, care trăia într-un colț de cameră întunecat, cu lacrimi grele curgându-i șiroi pe hainele gri. Iar aici era... mai degrabă un loc în care s-ar fi așteptat să întâlnească fericirea, nu tristețea.

Era cald și pace, liniște. Cum să fie oare posibil așa ceva? Însă nu apucă să se obișnuiască prea bine cu aceste gânduri, că de undeva, din spatele ei, auzi o altă voce necunoscută:

— Bună, Emma, ce mă bucur că ai venit în sfârșit în vizită la noi!

Emma se întoarse brusc și rămase înmărmurită. În fața ei stătea o femeie care semăna ca două picături de apă cu Tristețea, însă nu era ea, pentru că Tristețea rămăsese în același loc ca mai devreme. Și, pe lângă asta, purta o rochie verde-deschis, în vreme ce Tristețea era îmbrăcată în roz.

— Eu sunt Fericirea, spuse nou-venita fără să mai zăbovească, văzând uimirea Emmei, care nu știa ce să mai creadă.

— Fericirea? Dar cum? Nu se poate!

— Suntem surori gemene, inter-veni Tristețea.

— Cum? Nu este posibil, se împotrivi Emma contrariată.

Fericirea se apropie de ea cu mult calm, o luă de mâini și se așezară pe băncuța de lemn. Deodată, Emma se liniști. Apoi Tristețea se așeză și ea lângă ele.

– Știi că este mai greu de înțeles la început, dar gândește-te un pic, spuse Fericirea mângâind-o duios pe cap. Tristețea se trage dintr-un lucru care, la un moment dat, te-a făcut fericită. Iar fericirea se trage din ceva care, la un moment dat, te-a întristat. Suntem, practic, fețe diferite ale aceleiași monede.

Emma privi în gol, încercând să așeze toate aceste lucruri neobișnuite în mintea ei. Dar îi era foarte greu.

– Uite, știm că Zgubi ți-a adus multă fericire, continuă aceasta. Dar faptul că l-ai pierdut te-a întristat.

– Însă, atunci când ai primit în dar un alt pisoiaș, ai fost iarăși fericită, interveni și Tristețea.

– Lucrurile care te fac fericită își au sămânța în cele care te întristează, iar cele care te întristează, în cele care te fac fericită.

– Hai să-ți spun o poveste, continuă Fericirea zâmbind. Ți plac poveștile?

– Cum să nu, le ador, răspunse Emma încântată.

– Uite, poate așa vei înțelege și mai bine, am auzit eu că poveștile sunt modul preferat prin care copiii învață lucruri noi. Această poveste este una foarte veche, pe care au auzit-o mulți copii. A fost odată un țăran care trăia liniștit la marginea unei țări. Într-o zi, calul său, care îl ajuta la treburile gospodăriei, a dispărut. Așa că toți sătenii s-au adunat în jurul casei lui și au început să-l compătimentsc.

